

Sygn. akt I C 278/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 25 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: stażysta: Paula Grabarczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2019 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa B. R.

przeciwko Gminie K.

z udziałem interwenienta ubocznego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od Gminy K. na rzecz B. R.:

a) kwotę 20.000 zł / dwadzieścia tysięcy złotych / tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

b) kwotę 1.035 zł. / jeden tysiąc trzydzieści pięć złotych / tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

c) kwotę 233,26 zł. / dwieście trzydzieści trzy złote 26/100/;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. stosunkowo rozdziela koszty procesu, a szczegółowe rozliczenie kosztów pozostawia referendarzowi sądowemu po prawomocnym zakończeniu postępowania.

Sygnatura akt I C 278/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 grudnia 2014 roku, powód B. R. – reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika adwokata wystąpił przeciwko Gminie K. o zasądzenie kwoty 53.035 złotych w tym kwot:

- 3.035 złotych tytułem odszkodowania;

- 50.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę w związku z wypadkiem do którego doszło w dniu 15 sierpnia 2013 roku na skutek złego utrzymania nawierzchni przy ul. (...) w K..

Strona powodowa wystąpiła również o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych / pozew k. 2-5/.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa kwestionując powództwo co do zasady i wysokości. Pozwana podniosła również zarzut przyczynienia się powoda do zdarzenia poprzez niezachowanie należytej ostrożności / odpowiedź na pozew k. 46-47/.

W piśmie z dnia 5 marca 2015 roku, strona powodowa cofnęła powództwo w części dotyczącej zadośćuczynienia co do kwoty 16.500 złotych wnosząc w tym zakresie o umorzenie postępowania oraz dodatkowo o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwot:

- 3.035 złotych tytułem odszkodowania za szkodę materialną wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty w związku z wypadkiem do którego doszło w dniu 15 sierpnia 2013 roku na skutek złego utrzymania nawierzchni przy ul. (...) w K.;

- 33.500 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty za krzywdę w związku z wypadkiem do którego doszło w dniu 15 sierpnia 2013 roku na skutek złego utrzymania nawierzchni przy ul. (...) w K..

- kwoty 233,26 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 16.500 zł naliczanymi od dnia wniesienia pozwu (19.12.2014 roku) do dnia zapłaty tej kwoty (18.02.2015 roku) / pismo k. 54-55/.

Odpis pisma z dnia 5 marca 2015 roku, doręczono pozwanej w dniu 29 kwietnia 2019 roku / z.p.o. k.68/.

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2015 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy umorzył postępowanie co do kwoty 16.500 złotych / postanowienie k. 66/.

Pozwana reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego wniosła o oddalenie powództwa kwestionując je co do zasady i wysokości. Pozwana podniosła, że wypłacona przez ubezpieczyciela kwota 16.500 złotych kompensuje szkody powoda, a nadto wskazała, że wypłata przedmiotowej kwoty nie uzasadnia odpowiedzialności pozwanej /pismo k. 141-145/.

Interwenant uboczny po stronie pozwanej (...) S.A. reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego wniósł o oddalenie powództwa kwestionując je co do zasady i wysokości / interwencja k. 204-205/.

Sąd Rejonowy ustalił:

Przez miejscowość K. przebiega ulica (...). Z uwagi na oddanie do użytku nowej drogi krajowej, ul. (...) utraciła status drogi krajowej i została zaliczona do kategorii dróg gminnych i protokołem z dnia 26 stycznia 2010 roku przekazana w zarząd Gminy K. /bezsporne, protokół k. 16, pismo k. 15, zez. św. J. B. k. 121-122/.

W dniu 15 sierpnia 2013 roku, powód udał się na rekreacyjną wycieczkę rowerem wraz z kolegami M. K. i S. S. / bezsporne/.

Powód wraz z kolegami poruszał się ulicą (...) w K.. Powód kierując rowerem obserwował drogę. Powód jechał jako ostatni. Przy wjeździe na most na rzece M., powód przednim kołem roweru wjechał w ubytek w asfalcie. W skutek tego, powód stracił panowanie nad rowerem i spadł z roweru. Powód upadł na głowę, lewe ramię i lewe udo. Siła uderzenia głowy o asfalt była tak duża, że pękł kask rowerowy powoda / zez. powoda k. 77v w związku z zez. na rozprawie w dniu 18.01.2018 roku 00:11:53, zez św. S. S. k.78, zez. św. M. K. k. 79/.

Ubytek w jezdni nie był zabezpieczony. W rejonie ubytku nie znajdowało się żadne oznakowanie przestrzegające przed ubytkiem w asfalcie. Dla jadących rowerzystów ubytek nie był łatwo widoczny /zez św. S. S. k.78, zez. św. M. K. k. 79/.

W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległ rower powoda oraz strój sportowy w którym ubrany był powód w dacie zdarzenia / zez. powoda k. 77v w związku z zez. na rozprawie w dniu 18.01.2018 roku 00:11:53 , zez św. S. S. k.78, zez. św. M. K. k. 79, zez. św. M. M. k. 80, S. T. k. 79v/.

Jadący z powodem koledzy udzielili mu pierwszej pomocy medycznej oraz telefonicznie skontaktowali się z rodziną powoda.

Na miejsce wypadku przyjechali M. M. i S. T. (2) / zez. powoda k. 77v w związku z zez. na rozprawie w dniu 18.01.2018 roku 00:11:53, zez. św. S. S. k.78, zez. św. M. K. k. 79, zez. św. M. M. k. 80, S. T. k. 79v/.

Z uwagi na to, że powoda bolała głowa i ramię, powód poprosił S. T., aby ten zawiózł go do szpitala w Ł..

Powód został przywieziony do Szpitala w Ł. i przyjęty na szpitalny Oddział Ratunkowy. Po przyjeździe do ZOZ w Ł. powodowi udzielono pierwszej pomocy medycznej (opatrzone ranę i wykonano zdjęcie RTG).

U powoda zdiagnozowano odłamanie guzka większego głowy kości ramiennej lewej /zaświadczenie k. 9/.

W dniu 16 sierpnia 2013 roku, powód został skierowany do (...) Szpitala (...), gdzie przebywał od dnia 16 sierpnia 2013 roku do 23 sierpnia 2013 roku.

W placówce u powoda zdiagnozowano: odłamanie guzka większego głowy kości ramiennej lewej, złamanie szyjki łopatki lewej oraz stłuczeni i krwiak przednio – bocznej powierzchni uda lewego.

U powoda wykonano krwawą repozycję otwartą złamania guzka większego głowy kości ramiennej lewej, które zespolono drutami K.. Powoda wypisano z placówki z zaleceniem dalszego leczenia w postaci noszenia temblaka przez okres 6 tygodni oraz zakazu obciążania chorej kończyny /zaświadczenie k. 11/.

Po opuszczeniu szpitala powód wykonał dokumentację fotograficzną miejsca wypadku / bezsporne, dokumentacja fotograficzna k. 25-30/.

Po wypadku powoda bolała głowa. Powód miał trudności z koncentracją, tracił pamięć. Pomimo przyjmowanych leków przeciwbólowych bóle głowy nie ustępowały. W początku października 2013 roku powód zasnął, upadł i doznał powierzchownego urazu okolicy lewego oczodołu. Powód z uwagi na to, że bóle głowy nie ustępowały udał się do neurologa. Neurolog skierował powoda w trybie natychmiastowym do Szpitala /zez. powoda k. 77v w związku z zez. na rozprawie w dniu 18.01.2018 roku 00:11:53. , zez. św. H. R. k. 78v/.

W dniu 10 października 2013 roku, powód został przyjęty do (...) w Z., gdzie po badaniu tomografem zdiagnozowano u powoda uraz głowy w postaci przymózgowego przewlekłego krwiaka nad prawą półkulą mózgu.

W dniu przyjęcia wykonano u powoda zabieg operacyjny w postaci usunięcia krwiaka. W dniu 18 października 2013 roku, powoda wypisano z placówki z zaleceniem dalszego leczenia w poradni neurochirurgicznej. Po wykonanym zabiegu bóle głowy ustąpiły / karta k. 12/.

W dniu 9 stycznia 2014 roku, powód został przyjęty do (...) w K. celem usunięcia drutów z barku. Wykonano zabieg operacyjny. W dniu 9 stycznia 2014 roku, powoda wypisano z placówki z w stanie dobrym / karta k. 13/.

Po zdarzeniu powód dokonał naprawy roweru metodą chałupniczą. Powód w dniu 12 września 2013 roku nabył kask rowerowy za kwotę 689 złotych. Za przesyłkę powód zapłacił 17 złotych / paragon k. 14/.

Powód w dniu 1 października 2013 roku nabył przerzutkę rowerową za kwotę 329 złotych / paragon k. 14/.

W dniu 7 kwietnia 2014 roku, powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty zadośćuczynienie i odszkodowania / pismo wraz z dowodem nadania k. 19-23/. Wezwanie pozwana odebrała w dniu 10 kwietnia 2014 roku / pismo k. 30/.

Pozwana poinformowała powoda, że pozwana posiada umowę ubezpieczenia z (...) S.A. / pismo k.30/.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego biegły neurochirurg ustalił, że nie można wykluczyć związku przyczynowego między wypadkiem powoda z dnia 15 sierpnia 2015 roku a powstaniem przewlekłego krwaka podtwardówkowego.

Podczas wypadku doszło do wyraźnego uszkodzenia kasku którego powód używał. Podtwardówkowe krwaki przewlekłe mogą rozwijać się w przeciągu tygodni a nawet miesięcy. Wraz z powiększaniem się i wywieraniem presji na mózg pojawiają się objawy (bóle głowy, nudności, wymioty, zaburzenia świadomości). To że powód doznał urazu lewej strony głowy ciała a krwaki powstał po prawej jest w takich sytuacjach prawidłowością. Krwaki powstaje na zasadzie zjawiska contra coupe – uraz z jednej strony czaszki powoduje przemieszczenie mózgu w tę stronę z uszkodzeniem naczyń po stronie w mechanizmie odbicia.

U powoda doszło do powstania przewlekłego krwaka podtwardówkowego z wysokim prawdopodobieństwem tła urazowego z dnia 15 sierpnia 2013 roku. Upadek powoda z października 2013 roku mógł spowodować zasinienie powłok okolicy oczodołu, ale z pewnością nie był przyczyną stwierdzonego u powoda krwaka. Przebieg kliniczny oraz wynik badania CT jednoznacznie wskazują że przyczyną operowanego przewlekłego krwaka podtwardówkowego był uraz czaszki doznany przez powoda w dniu 15 sierpnia 2013 roku Biorąc pod uwagę proces leczenia i upływ czasu jaki minął nie należy spodziewać się dodatkowych powikłań. Powód powinien przebywać pod okresową kontrolą neurologiczną.

/opinia neurochirurga k. 177-180 i k. 235/.

W dacie i miejscu wypadku powoda nie istniał pas ruchu dla rowerów, ścieżka rowerowa czy pas rowerowy w rozumieniu ustawy prawo o ruchu drogowym.

Pas jezdni za linią krawężniową stanowił utwardzone pobocze. Stan techniczny oraz zasady ruchu drogowego pozwalały na bezpieczne poruszanie się na nim rowerem. Poruszanie się przez powoda pasem jezdni ulicy (...) nie stanowiło naruszenia zasad ruchu drogowego / opinia biegłego k. 371-374/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niebudzących wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy oraz w oparciu o dowód z przesłuchania świadków i stron. Na wiarygodność zasługują koherentne zeznania świadków i powoda.

Istotne dla ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie okazały się sporządzone w niniejszej sprawie opinie biegłych. Obie opinie są jasne, spójne, nie zawierają wewnętrznych sprzeczności, odpowiadają w sposób jednoznaczny i logiczny na postawione w tezie dowodowej pytania, a nadto zostały sporządzone przez osoby o niezbędnych do tego kwalifikacjach.

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2017 roku, Sąd oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu neurochirurgii / k. 297/.

Sporządzona przez biegłego T. K. opinia zdaniem Sądu jest pełna, jasna i sporządzona została przez osobę dysponującą fachową wiedzą, której bezstronność nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń. W szczególności podnieść należy, iż biegły w sposób rzetelny wskazał przesłanki, jakie doprowadziły go do ostatecznych konkluzji. Opinia ta jest tak logiczna, jak też zgodna z doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy. Biegły wydając opinię oparł się na załączonej do sprawy dokumentacji medycznej powoda oraz rozważył podawane przez powoda i świadków okoliczności wypadku i uwzględnił je formułując ostateczną konkluzję. Biegły trzykrotnie uzupełniał opinię i odniósł się do podnoszonych przez pozwaną zastrzeżeń.

Opinia wydana została przez profesjonalistę posiadającego wiedzę specjalistyczną w tej dziedzinie. Została ona oparta na materiale dowodowym o charakterze obiektywnym w postaci dokumentacji medycznej powoda .

W tym stanie rzeczy wniosek pełnomocnika pozwanego był bezzasadny. Zgłoszone w warunkach przedmiotowej sprawy wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego należy poczytać jedynie za wynik nieuprawnionej kontestacji opinii biegłego, niezadowolenia strony z wniosków z opinii dotychczasowego biegłego.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Roszczenia powoda są częściowo zasadne i znajdują swoją podstawę prawną, w przepisie art. 415 k.c.

Skoro w toku postępowania pozwany kwestionował podstawę swojej odpowiedzialności, to do tego zarzutu należy odnieść się w pierwszej kolejności. Dopiero, bowiem przesądzenie odpowiedzialności, co do zasady, celowym czyni rozważania na temat wysokości zadośćuczynienia i odszkodowania.

Jak bezspornie ustalono, z uwagi na oddanie do użytku nowej drogi krajowej, ul. (...) utraciła status drogi krajowej i została zaliczona do kategorii dróg gminnych i protokołem z dnia 26 stycznia 2010 roku przekazana w zarząd Gminy K..

Zgodnie z art. 20 ust. 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013r. poz. 260 z późn. zm.) do zarządcy drogi należy w szczególności: utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, z wyjątkiem części pasa drogowego, o których mowa w art. 20f pkt 2; Utrzymanie drogi oznacza zaś wykonywanie robót konserwacyjnych, porządkowych i innych zmierzających do zwiększenia bezpieczeństwa i wygody ruchu, w tym także odśnieżanie i zwalczanie śliskości zimowej.

W niniejszej sprawie nie był kwestionowany fakt, że ulica (...) w miejscu, w którym doszło do wypadku pozostaje w zarządzie pozwanej. Tym samym jest ona odpowiedzialna za wszelkie szkody wynikłe z niewłaściwego stanu technicznego nawierzchni drogi. Zeznania świadków, powoda, dokumentacja fotograficzna wskazują na ubytki jezdni w miejscu wypadku, które spowodowały upadek powoda.

Jak wynika z ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego niewłaściwy stan nawierzchni był bezpośrednią przyczyną zdarzenia szkodzącego z udziałem powoda.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem powoda, a niedopełnieniem obowiązków przez pozwaną, w zakresie likwidacji ubytków w nawierzchni jezdni. Gdyby bowiem ubytki zostały prawidłowo usunięte, tego rodzaju wypadku dałoby się uniknąć.

Podstawą zgłoszonego przez powoda żądania zadośćuczynienia z tytułu doznanej krzywdy jest przepis art.445 § 1 k.c.

Ustawodawca poza wskazaniem, iż kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia winna być wymierna do powstałej szkody nie wskazuje innych zasad ustalenia jej wysokości. Bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie wskazuje natomiast, iż przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze całokształt okoliczności sprawy nie wyłączając takich czynników jak wiek poszkodowanego, rozmiar doznanej krzywdy, nieodwracalność następstw wypadku, stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, długotrwałość i przebieg procesu leczenia.

Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

W ostatnich latach w orzecznictwie, Sąd Najwyższy dąży do przełamania tendencji zasądzania tytułem zadośćuczynienia skromnych sum pieniężnych i w swoich orzeczeniach wielokrotnie podkreśla, że ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną,

adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Zasadniczą przesłanką przy określeniu jego wysokości jest stopień natężenia krzywdy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał, iż żądanie dochodzone niniejszym pozwem od pozwanego w kwocie 50.000 zł z tytułu zadośćuczynienia jest nazbyt wygórowane.

Przedstawiony w uzasadnieniu opis stanu faktycznego wskazuje na zasadność przyznania powodowi łącznego zadośćuczynienia w kwocie 36.500 złotych. Suma 36.500 zł należna powodowi tytułem zadośćuczynienia spełnia w tym przypadku swoją rolę kompensacyjną, nie stanowi symbolicznej zapłaty, jest wielokrotnością aktualnego przeciętnego średniego wynagrodzenia w kwocie netto. Tym samym przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość. Zasadzona suma odpowiada też pozostałym elementom, od których powinna zależeć wysokość zadośćuczynienia, o czym poniżej.

Jak wynika z materiału dowodowego powód w wyniku zdarzenia doznał poważnych obrażeń w otwartego złamania guzka większego głowy kości ramiennej lewej, złamania szyjki łopatki lewej oraz stłuczenia i krwiaka przednio – bocznej powierzchni uda lewego. Konieczne było leczenie szpitalne. Urazy wymagały operacji. Konieczne było leczenie specjalistyczne i rehabilitacja. Po wypadku w powoda wykonano krwawą repozycję otwartą złamania guzka większego głowy kości ramiennej lewej, które zespolono drutami K.. Co więcej, przez około 55 dni po wypadku powoda bolała głowa. Powód miał trudności z koncentracją, tracił pamięć. Pomimo przyjmowanych leków przeciwbólowych bóle głowy nie ustępowały.

W dniu 10 października 2013 roku, powód został przyjęty do (...) w Z., gdzie po badaniu tomografem zdiagnozowano u powoda uraz głowy w postaci przymózgowego przewlekłego krwiaka nad prawą półkulą mózgu.

Jak wynika z opinii biegłego neurochirurga przebieg kliniczny oraz wynik badania CT jednoznacznie wskazują że przyczyną operowanego przewlekłego krwiaka podtwardówkowego był uraz czaszki doznany przez powoda w dniu 15 sierpnia 2013 roku.

W konsekwencji tego, wykonano u powoda ciężki i skomplikowany zabieg operacyjny w postaci usunięcia krwiaka tzw. trepanację czaszki.

Dodatkowo w dniu 9 stycznia 2014 roku, powód został przyjęty do (...) w K. celem usunięcia drutów z barku. Wykonano zabieg operacyjny.

Reasumując na skutek zdarzenia powód był trzykrotnie hospitalizowany. Spędził w placówkach leczniczych kilkanaście dni.

W szpitalach powód był poddawany zabiegom chirurgicznym – w tym zabiegowi trepanacji czaszki, co również wiąże się z dodatkowymi cierpieniami powoda.

Niewątpliwie wypadek i jego skutki były źródłem dolegliwości bólowych. Uwzględniając powyższe, zakres szkody niemajątkowej powoda należy określić jako stosunkowo wysoki, na co wskazuje przedstawiony powyżej opis stanu faktycznego. Wymaga zaznaczenia, że powód po wypadku był unieruchomiony, a przez kolejne tygodnie ograniczony w możliwości poruszania się. Powód posiadał unieruchomioną lewą rękę przez okres od 15.08.2013 r. do 7.01.2014 r. Konieczność zespolenia kości, niebezpieczeństwo związane z powstałym krwiakiem, operacja czaszki wpłynęły na zakres cierpień powoda. W niniejszej sprawie należało również wziąć pod uwagę wiek powoda - 75 lat.

Wprawdzie oceniając wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi, Sąd nie mógł się posilkować stopniem uszczerbku na zdrowiu jakiego doznał powód w wyniku wypadku, określonym przez biegłego niemniej jednak, zaznaczyć należy, że w prawie ubezpieczeń społecznych wysokość należnego jednorazowego odszkodowania jest zryczałtowana, a w prawie cywilnym zindywidualizowana. Na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji na wysokość zadośćuczynienia mają wpływ cierpienia fizyczne i psychiczne, a mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie nie znajdujące oparcia w treści przepisu art. 445 § 1 k.c. (por.

wyrok SN z dnia 5.10.2005r. I PK 47/05, wyrok SN z dnia 28.06.2005r. I CK 7/05). Z tych względów dla Sądu ustalenie procentowego uszczerbku na zdrowiu powoda, miałyby charakter jedynie posiłkowy i nie przesądzało w żądane sposób o wysokości zadośćuczynienia należnego powodowi.

W świetle powyższych okoliczności brak jest podstaw do uwzględnienia stanowiska pozwanego, natomiast stanowisko powoda co do wysokości zadośćuczynienia należało uznać za zasadne częściowo. Powód funkcjonuje poprawnie i powrócił do aktywnego uprawiania sportu. Skutki wypadku mają zatem nieduży wpływ na dalsze funkcjonowanie powoda. Skutki wypadku w zasadzie nie rzutują na aktywność życiową powoda i ogólną sprawność organizmu. Powód obecnie nie wymaga innego leczenia poza rehabilitacją.

Mając na uwadze powyższe, oraz uwzględniając że w toku postępowania na rzecz powoda wypłacono uprzednio kwotę 16.500 złotych tytułem zadośćuczynienia, Sąd orzekł jak w punkcie 1a wyroku.

Odnosząc się do żądania powoda zasądzenia kwoty 3.035 złotych tytułem odszkodowania to jest ono zasadne w części. Na kwotę dochodzoną pozwem w tej części składały się żądania z tytułu odszkodowania za zniszczony w wyniku wypadku rower i odzież.

Jak ustalono powód dokonał naprawy roweru metodą chałupniczą. Powód w dniu 12 września 2013 roku nabył kask rowerowy za kwotę 689 złotych. Za przesyłkę powód zapłacił 17 złotych. Powód w dniu 1 października 2013 roku nabył przerzutkę rowerową za kwotę 329 złotych. Powód przedstawił jedynie dowód zakupu kasku i przerzutki, pozostałe przedmioty były zakupione na aukcjach internetowych i powód nie przedstawił dowodów zakupu na pozostałe części. Powód nawet nie uprawdopodobnił poniesionych przez siebie wydatków w zakresie. Przedstawiony kosztorys naprawy nie stanowi wystarczającego dowodu na okoliczność poniesionych przez powoda kosztów naprawy. Również z zeznań powoda nie wynika jednoznacznie jakie wydatki poniósł powód wykonując naprawę roweru.

Uwzględniając przedstawione przez stronę powodową dowody oraz treść art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. na rzecz powoda należało zasądzić kwotę 1.035 złotych. Wbrew stanowisku pozwanego kwota 17 złotych poniesiona przez powoda za przesyłkę pocztową pozostaje w związku przyczynowym z poniesioną przez powoda szkodą zgodnie z art. 361 § 2 k.c.

W pozostałym zakresie powództwo z tytułu odszkodowania należało ocenić jako nieudowodnione.

W myśl art.359 § 1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu. W niniejszej sprawie źródłem roszczenia o odsetki jest przepis art.481 § 1 k.c., zgodnie z którym dłużnik, który nie spełnia świadczenia w odpowiednim terminie dopuszcza się opóźnienia i wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego.

Stosownie do treści art.455 k.c. roszczenie wierzyciela wobec dłużnika staje się wymagalne wraz z nadejściem terminu do spełnienia świadczenia. Jeżeli termin ten nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Zobowiązania z czynów niedozwolonych są bezterminowe, dlatego też stan opóźnienia w ich wykonaniu pojawia się dopiero wtedy, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela.

Pozwana znalazła się w opóźnieniu w zapłacie na rzecz strony powodowej odszkodowania za wyrządzoną przedmiotowym zdarzeniem szkodę dopiero od następnego dnia od doręczenia jej wezwania do spełnienia skonkretyzowanego świadczenia skierowanego do pozwanego.

Jak ustalono w dniu 10 kwietnia 2014 roku, powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 53.035 złotych z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania. Uwzględniając powyższe, strona pozwana pozostawała w opóźnieniu w zapłacie na rzecz powoda od dnia 11 kwietnia 2014 roku.

Jednak z uwagi na treść art. 321 k.p.c. o odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu tj. początek biegu naliczania odsetek to dzień wniesienia pozwu co miało miejsce w dniu 19 grudnia 2014 roku.

Uwzględniając powyższe rozważania, na rzecz powoda należało także zasądzić kwotę 233,26 zł. tytułem odsetek ustawowych od wypłaconej powodowi kwoty 16.500 zł. z tytułu należnego powodowi zadośćuczynienia naliczanymi od dnia wniesienia pozwu (19.12.2014 roku) do dnia zapłaty tej kwoty (18.02.2015 roku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 zd. 2 k.p.c. i stosunkowo rozdzielił koszty procesu, a szczegółowe rozliczenie kosztów pozostawił referendarzowi sądowemu po prawomocnym zakończeniu postępowania.